

betekenis hadden de eerwaarde Moeder en de zusters er nooit aan gehecht! En tante wilde immers graag naast haar man rusten De Moeder kende in het stadje een eenvoudigen aannemer van begrafenissen; die zou wel voor alles zorgen En zij had om den man gezonden.

Terwijl zij wachtten had de neef over tante's meubeltjes en kleren beschikt. Het was niet veel: een oude kachel met een kolenbakje, een spiegeltje uit goedkope bazaar, een voetbankje, een tafel, twe enorme stoelen met hogen rug waarin neef den ouden oom en de oude tante Loe zich herinnerde, naast elkaar zittend; maar 't waren lelijke stoelen met grof snijwerk en hard-rood bekleedsel; verder een vloerkleed dat hij zelf voor haar gekocht had bij Vroom en Dreesmann, in háár smaak met grote bloemen; dan het bed en een viezig beddekastje; een vervelozе wastafel; en de kleren, ja, die waren ouderwets, zo'n omslagmantel met veel kralen, een kapothoedje, wat rokken en afgelopen schoenen. Dat alles laten vervoeren naar 't Venduhuis in de stad zou waarschijnlijk meer kosten dan 't opbracht. En 't Gesticht had aan al die dingen misschien nog iets Daarom maakte neef zich er met een enkel royaal gebaar van af en schonk alles aan de eerwaarde Moeder ten behoeve van het klooster, dat de meubels nog wel kon gebruiken en met de kleren een paar oude vrouwtjes in de buurt genoeg doen.

De begrafenis-ondernemer kwam met een timmerman die de maat van het lijk nam en noteerde, de prijs van de kist noemde, een gewone kist, zonder veel versiersels. 't Moest alles wat goedkoop zijn; want veel geld was er niet.

„Meneer,” zei de aannemer, „we zullen dat zaakje netjes voor u opknappen, fatsoendelijk en niet kostbaar.”

Juist! zó was het neefs bedoeling. En het lijk zou op een wagen naar de grote stad worden gereden.

„Maar u begrijpt,” legde de aannemer uit, „daar gaat 'en uur of drie mee heen. We kenne toch niet in volle draf met zo'n lijkkoes door de dorpe rije Bij 't fort de Halve Maan wachte we dan tot u met de volgkoes komp.”

Best! Aldus werd het afgesproken. Een graf hoefde gelukkig niet meer gekocht te worden. Tante zelf had er voor gezorgd dat naast haar man nog een plaats was voor haar.

Voldaan over de goede regeling had neef afscheid genomen van de eerwaarde Moeder, die hij altijd een zachte verstandige vrouw had gevonden, en ook van de nonnetjes; hij bedankte ze hartelijk voor de goede zorgen die ze voor tante in de laatste drie jaren van haar leven hadden betoond. En toen was hij den kouden wintermiddag in gaan wandelen, het tasje in de ene hand, een stok met ijzeren punt in de andere, want door ijzel en sneeuw was het zeer glad op de wegen, zodat zelfs de vilten hak-